

Behandling angaaende § 17 og tilraadet at blive staaende ved de 27 Timer. Da den høitærede Krigsminister imidlertid har stillet Forslag om igjen at hæve Tallet op til de 36 Timer, som det oprindelige Lovforslag bestemte, skal jeg tillade mig at udtale et Par Ord desangaaende, idet jeg ganske maa samstemme med Forslaget fra den høitærede Krigsminister. Det er jo ikke fordi man ikke har strenge Straffe nok i Militæretaten, at man maa ønske denne Straf hævet til 36 Timer; de fleste Forsælsere kunne jo, naar de gjentages, naae op til Strafarbejde i meget streng Grad, saa det er ikke Mangel paa strenge Straffe, som gjør, at man ønsker at komme op til 36 Timer; men, hvad der gjør, at man maa ønske denne Straf skjærpet, er dens særlige Art. Det er jo nemlig saa, at de militæres Forhold og særlig den militære Disciplins Haandhævelse — altsaa Forhold, som det i det borgerlige Liv ikke medfører nogen Straffskyld at forse sig imod — i høj Grad trænge til en Straf, der siebliffelig griber og hemægtiger sig den Paagældende for vise ham, at han i sin militære Tjeneste er under en Dvang og en Orden, som han maa rette sig efter, med mindre han vil udsætte sig for paa en ganske haandgribelig Maade at føres ind under den Dvang, denne Straf paalægger ham. Jeg kan ikke negte, at det har forundret mig at høre, at de militære Medlemmer vare de, der stemte for Nedsættelse af denne Straf. Da jeg havde den Være at tjene i Hæren, var Forholdet det, at vore høieste militære Forsatte i høj Grad beklagede, at de ikke havde en saadan legemlig Straf til deres Raadighed som denne, hvorved de paa en kort og syndig Maade kunde vise vedkommende opvælsige Individ ind under Disciplinen. Jeg henviser herved til Aaret 1864, da man gjenindførte Krumslutningen i Hæren, fordi Disciplinen var slet, og fordi man netop ansaa dette korte og syndige Middel for absolut nødvendigt for at bringe Disciplinen tilbage. Naar jeg altsaa nu ser de militære Medlemmer have et saa ømt Hjerte paa dette Punkt, synes jeg dog, at deres Erfaring fra en Tid, der ikke ligger saa langt tilbage, maa minde dem om, at dette netop

er et Middel, som det i høj Grad er nødvendigt for en Hær at have, naar man navnlig under Krigsforhold, eller hvor større Troppemasser ere samlede, paa en staaende Maade skal kunne holde dem under Dugt, som ikke ville underkaste sig Disciplinens Fordringer. Man kan naturligvis, dertil sige: Ja, 27 Timer kunne være lige saa gode som 36 Timer; men jeg beder erindret, at, naar man ved at indhente kompetente og deriblandt ogsaa lægevidenskabelige Autoriteters Mening i denne Sag, er kommen til det Resultat, at 36 Timers staaende Arrest kan taales uden Skade for Sundheden, bør man paa dette Punkt ikke berøve Militæretaten en Straf af en streng Art; det er jo ikke for at spøge med Folk, at man anvender dette Middel, det er for haandgribeligt at vise dem, at de ere under Dvang, at de skulle respektere denne Dvang, som ellers vil falde over paa dem paa en saadan Maade, at de vel skulle lære at lyffe. Jeg antager derfor, at den yderste Grændse for, hvad der i lægevidenskabelig Henseende maa anses for tilladeligt, er en passende Grændse for denne Straf, der paa ingen Maade kan undværes; thi det har jo viist sig, at en Straf af den Art, der straffer i Diebliffet, ikke tør savnes. Jeg kan derfor kun finde det meget uforstandigt, hvis man vilde lade sig denne Straf med den Strengthed, hvori den er foreslaet, slippe ud af Hænderne, da man jo maa anse sig beskyttet imod, at den skal være til Skade for de Vedkommendes Sundhed. — Da jeg har Ordet, skal jeg ogsaa tillade mig at yttre et Par Ord om § 40; jeg skal naturligvis ikke komme tilbage til den lange Debat, vi førte derom ved 2den Behandling. Jeg ser med stor Tilfredshed, at den høitærede Minister ikke har villet berolige sig ved den tvivlsomme Afstemning, der forrige Gang fandt Sted her i Tinget, idet der omtrent vare lige mange Stemmer for og imod dette Forslag, og jeg skalde høilig beklage, om man mod Ministerens bestemte Modstand, skalde anse det for rigtigt at indføre i Hæren en Vresstraf, som vi i hele den øvrige Lovgivning ikke kjende. Vi have ansat det for at være Handlingens egen Karakter, som medfører Bænere, men vi have i den borgerlige Lovgivning udeladt alle saa-